

ומשנין: אמר לך رب פפא:

א. אי בעית אימא יש לפרש משנתנו: שמדובר להגבות כתובה לאשה, וכתובה גובים משומ חינא של האנשים בעיני הנשים, על ידי שגوبة כתובה שלו אפילו מיתומים קטנים.

ב. וαι בעית אימא יש לפרש משנתנו כמו שפירשנו בתקילה: בבעל חוב עובד כוכבים שאין מוכן להמתין עד שיגדלו, ומשום כך נזקקים לו. ומה שהקשינו: שאם כן אף לזמן ההכרזה לא ימתין, כאן מדובר: שקיבל עליו העכו"ם לדzon בדיני ישראל שעושם הכרזה, ועל כן מוכן להמתין כל זמן ההכרזה.

ומשנין אשנויא בתרא: אי כך שמדובר שקיבל עליו לדzon בדיני ישראל, אם כן מקבל עליו גם דין ישראל שאין נזקקים לנכסי יתומים קטנים, ואם כן לינטר לחו עד דגדלי ימתין ליתומים עד שיגדלו ולא נזקק ליתומים קטנים?

ומשנין: מדובר בבעל חוב עכו"ם שקיבל עליו לו להמתין זמן הכרזה, ולא קיבל עלייו⁽²²⁾ לו שלא להזקק לנכסי יתומים קטנים, ועל כן נזקקים. [ביואר הגمرا נtabאר עפ"י ממשמות רשי", ורא"ש בשיטמ"ק].

22. ביואר הרא"ש שמדובר כאן בחוב שאין עליו ריבית ומכל מקום גובים מיתומים כיוון שאין המלה הגוי מוכן להחות עד שיגדלו, ולכאורה הדבר לא מובן, מה בכך שאין מוכן להחות אף מדוע בית דין גובים שלא כדי מיתומים קטנים.

דשותה⁽²¹⁾ ומית בשמתיה, והלכה כרב הונא בריה דרב יהושע שבאupon זה נזקקים.

ב. וחבלתא כרב הונא בריה דרב יהושע, שאין נזקקים לנכסי יתומים קטנים אלא אם כן שמתה ומית בשמתיה, ולא כרב נחמן שסובר שלעולם נזקקים לנכסי יתומים קטנים, [מעשה חושב בהבנת רשי".]

ומקשין לרב פפא שסובר שהטעם שאין כב-ב נזקקים, משומ מצוה: תנן במשנתנו, שום היתומים שלשים يوم, ושום החדש שלשים יום, ומבריזין בכורך ובערב, ומוכה שנזקקים לנכסי יתומים קטנים, ובמא依 עסקינן? אלימא בבעל חוב עובד כוכבים שאין רוצה להמתין עד שיגדלו ומשום כך נזקקים, מי צאית [וכי ישמע בקולנו], להמתין אתימי הכרזה ולא לבות, ואם כן מה שייך הכרזה ?!

אלא פשוטא שמדובר בבעל חוב ישראל, ואם כן מדוע נזקקים לנכסי יתומים קטנים?

ומפרשין לקושין: בשלמא לריב הונא בריה דרב יהושע שסובר שהטעם שאין נזקקים הוא משומ צרכי, מוקי לה בשחיב [כשabei היתומים] מודה בשעת מיתה שעדיין חייב הוא, ועל כן נזקקים! אלא לרב פפא שסובר שהטעם שאין נזקקים הוא משומ מצוה, ואפלו ודאי לא פרעו אין נזקקים — קשייא!

הלווה אינו חייב אי אפשר לגבות גם מהערב. אך צריך עיון לפי דבריו איך גובים מלוקחות קטנים.

21. כתוב יגמ"ה שלדעת שלחו מתם ריק בשמתה ומית בשמתיה אין חשש צרכי, אבל בחביב מודה עדין יש חשש צרכי.